

PRVNÍ KAPITOLA

Oči mám zavřené a víčka spleená k sobě, ale z jasu v pokoji jasně poznám, že jsme zaspali. V puse mám sucho, v hlavě mi buší a mám žízeň jako trám. Vzhledem k tomu, že jsme včera začali pít už ve dvě odpoledne, mě nic z toho nepřekvapuje. Je to problém všech svateb, které začínají brzy – už vpodvečer jsou všichni na šrot. A někteří navíc zakončí večer pitím west coast coolers, jako třeba já (a měli tam ještě ke všemu na baru tuhle jägerbomбу...). K tomu hrozně dlouho trvalo, než nám přinesli večeři. Hovězí, nebo lososa? Jak taky jinak. Dala jsem si steak, ale byl dost tuhý a grilovaná zelenina zase změkklá na kaši. Zato všechny tři dezerty byly skvostné.

Už jsem se rozhodla, že až přijde můj velký den – ať už to bude kdykoli –, chci mít obřad nejdřív ve tři hodiny odpoledne. A proslovy budou určitě až po jídle, ne před. Jasně, táta se tím pádem neuvolní a hovězí ani lososa si neužije, ale nemůžu si dovolit, aby se moje družičky staly stejně jako včera ty Denisiny. V devět večer jsem načapala Eimear Flanaganovou – kdysi jsem ji jako malou hlídávala –, jak se žvám v ruce zvrací vedle živého plotu z cypřišů.

Pomalou otevřu jedno oko a spatřím, jak se vedle mě v posteli rozvaluje John. Leží obličejem dolů, lehce chrápe a je totálně v limbu. Aby taky ne, když strávil dobré dvě hodiny na kolenou na tanečním parketu v rytmu AC/DC nebo Kings of Leon a kravatu měl ovázanou kolem hlavy jako čelenku. Jedno vám povím: jakmile se chlapi sejdou dohromady, chovají se jako malí kluci. Když už se nesnaží předvádět a co čtvrt hodiny objednávat všem rundu, začnou se svíjet na parketu, sotva se ozvou první tóny. A když všichni ještě patří do stejného sportovního klubu Knocknamanagh Rangers, je to úplná katastrofa, protože – a to se jim musí nechat – jsou pořád dost ve formě. Dokážou blbnout celé hodiny a ani se přitom nezapotí. Není divu, že se stali mistry republiky.

Bože můj, té Denise to ale úžasně slušelo. Pojala věc hodně tradičně – a když říkám tradičně, myslím tím šaty v barvě slonovinové kosti se širokou sukní a ozdobou z korálek, krajky, závoje až na zem, vlečku, no prostě komplet tradiční svatební balení. Moc mě nebral úces, přiznávám bez mučení, ale to bude tím, že pokud máte šaty bez ramínek, já osobně bych raději volila vlasy stažené a vyčesané nahoru. Ne že bych si na sebe někdy vzala já šaty bez ramínek, ale když už je teda mám, musím se jim trochu přizpůsobit, no ne? Ale i tak vypadala překrásně.

Družičky měly na sobě takovou lososově růžovou... a znovu, já bych asi volila trochu jinou barvu, zvlášť když se svatba koná v lednu, kdy vám mrznou ruce a vypadají trochu jako struhadlo. Holkám to ale i tak náramně slušelo. Sinéad McGrathová mi svěřila, že s pomocí knihy Hubnoucí svět shodila za tři měsíce skoro třináct kilo a mohla si dopřávat tolik těstovin i brambor, kolik

TO JE CELÁ AISLING

chtěla. Znělo to příliš dobře na to, aby to byla pravda – ale takhle dobře nevypadala ani na promoci. Musím přiznat, že když jsem viděla, jak elegantně proplouvá kolem baru, trochu jsem na ni žárlila. Nicméně já zůstávám věrná programu „Kontrola váhy“ a své výživové poradkyni Mauře, ke které se vracím opakovaně už šestým rokem. A Sinéad jsem radila, ať už dál nehubne – když to člověk přežene, vypadá pak strašně vyzáblý v obličejí, což mu přidává na věku. A chlapi jsou radši, když je ženskou za co chytit – aspoň mi to říká John pokaždé, když zkoumám počet kilojoulů na nízkokalorické tyčince, zatímco on se láduje snickerskou. Ale stejně se pokusím před létem ještě nějaké to kilo shodit.

Náhle mi padne zrak na hodiny na mobilu. Okamžitě se posadím. To nemůže být pravda, že ne...? Ale dál vidím jasný údaj 10:52. Zpětně si vybavím rozhovor s tou milou slečnou na recepci, která nás včera ubytovávala: „Bazén je zavřený, rekonstruuje se. Snídaně podáváme do jedenácti hodin, což platí i pro neděli. Zhruba od deseti tam bude nátřesk, takže přijďte včas. Mimochodem, s našimi klobáskami jsme vyhráli cenu.“ Luisa se tuším jmenovala. Nebo že by Leticie? Něco takového. Přestože je hotel Ard Rí dobrých pětatřicet minut jízdy od centra Knocknamagh, profituje z rozrůstající se brazilské komunity.

Popadnu mobil. Na šíji cítím kapky studeného potu – 10:53. Propánakrále, vždyť my propásneme hotelovou snídaní. Kontinentální bufet a navíc teplá jídla z menu, jak mi tahle Luisa nebo Leticie oznámila. Jako bych znovu slyšela její hlas: „Ano, madam, snídaně je samozřejmě v ceně.“ Objednali jsme si pokoj přes rezervaci, takže stál mnohem míň, než kdyžby taxík zavezl

Johna do Knocknamanaghu a mě pak ještě do Ballygobbaru. Když u nich doma někdy přespím, připraví mi Johnova máma pokaždé pokoj pro hosty. Ale mám-li být upřímná, stejně dávám přednost svojí posteli, i když její vejce natvrdo chutnají skvěle.

„Johne,“ zašeptám roztřeseným hlasem, „obávám se, že prošvihneme snídani.“

Rychlostí Clarka Kenta, který vbíhá do telefonní budky jako obyčejný reportér a vmžiku je venku coby Superman, se John vyřítí z postele, klopýtá v pološeru a snaží se zbavit peřiny, která se mu zachytila u kotníků. Překvapuje mě, jak rychle a hbitě se pohybuje. Vždyť ještě před šesti hodinami v baru se zavřenýma očima prozpěvoval na celé kolo Mr. Brightside. Když si na to vzpomenu, přísahala bych, že přitom brečel. Baby Chief Gittons, nejlepší hudební doprovod v zemi, hrál na kytaru. A John skupinu Killers miluje. Všichni byli trochu naměkko, včetně mě.

„Je v ceně, že jo?“ zeptá se nakřáplým hlasem. „Snídaně...“

„Je,“ odpovím, vymotám nohy asi zpod sedmnácti dek a sápu se po džínách.

Je 10:55. Padnu na podlahu a plazím se po všech čtyřech tak dlouho, dokud nenarazím na kabelku. Je to značková Orla Kiely s padesátiprocentní slevou, protože měla na boku flek, ale přísahám vám, že ani za denního světla není vůbec vidět. Popadnu oblečení a vklopýtám do koupelny – dvě umyvadla, krása. John už si čistí zuby, otírá si obličej ručníkem a snaží se nepozvracet. A to všechno najednou. Letmo se na sebe podívám do zrcadla... Pane na nebesích, ani jsem se včera v noci neodlícila, což se mi vůbec nepodobá. Zamrkám. Kolem modrozelených očí mám rozmazanou hnědou řasenku a v koutcích úst jsou vidět zbytky

TO JE CELÁ AISLING

rtěnky. Vrstva make-upu, kterou jsem na sebe před čtyřiadvaceti hodinami pečlivě nanesla, je dávno tatam, takže mé čtené pihy jsou zpátky ve hře. Vlasy mám jako vrabčí hnízdo. Róisín Floodová ze salonu Scissor Sisters mi včera na hlavě vytvořila tradiční svatební účes, za který člověk ráno tvrdě zaplatí, když se snaží najít těch nejméně tři sta sponek, kterými přichytila – jak správně tušíte – všechny neposedné prameny vlasů na mé hlavě. Ještě za týden je budou nacházet v hotelovém pokoji. Nemám tušení, kde skončily moje šaty – koupila jsem si je v TK Maxxovi a moc mě potěšilo, že mi tentokrát sedla velikost dvanáct místo čtrnáctky, kterou mívám obvykle. Nějak se mi včera v noci podařilo převléct do pyžama. Děsí mě představa, že se někde na podlaze povalují moje stahovací kalhotky. Víím, že Johnovi je to fuk, ale i po těch letech, co jsme spolu, je fajn nechat si některé věci pro sebe. Dřu si obličej dětským vlhčeným ubrouskem – mají úplně stejné účinky jako odličovací tampony, jenom jsou levnější – a modlím se, abych dole nepotkala nikoho známého. Ale všichni už jsou určitě dávno po snídani. Kdo by si něco takového nechal ujít. Leda úplný cvok.

10:59. V oblaku vůní se John a já vyřítíme z pokoje a namíříme si to přímo k výtahu, který jako by tady čekal jenom na nás, což je jasný důkaz toho, že bůh existuje. O čtyřicet pět vteřin později vstoupíme do jídelny, která k mému upřímnému šoku i znechucení doslova praská ve švech.

Je 11:25 a další a další lidé přicházejí na snídani. Pomalounku jako lenochodi se plouží ke snídaňovému bufetu, jako by jim patřil veškerý čas světa. Číšníci, zjevně zvyklí na podobnou situaci,

dál v klidu přijímají objednávky a roznášejí talíře se slaninou, párky, vejci a fazolemi. Jak kolem sebe neustále cítím výpary z jídla, začíná se mi dělat trochu mdlo. Ono mi popravdě není zrovna nejlíp. Jistěže jsem snědla, co se do mě vešlo – čerstvé ovoce s jogurtem, croissant, omeletu, kterou vám přinesou na objednávku, čokoládovou pěnu i anglickou snídani. K tomu všemu jsem vypila asi tři litry džusu v těch malinkých skleničkách, které v hotelech u snídaně bývají, i když ty v Ard Rí jsou ještě docela obstojně veliké. Aby taky ne, přece jsme si za to zaplatili. Jenže teď se mi žaludek pomalu, ale jistě začíná obracet. Uzený losos asi nebyl nejlepší volbou. Na druhé straně místnosti zahlédnu koutkem oka Sinéad McGrathovou. Láduje se horou palačinek jako někdo, kdo nikdy neslyšel o dietě. Zamávám na ni. Od její vlastní svatby ještě neuplynul ani rok. Měla by si na talíř naložit i něco, co urychlí spalování, jinak bude všech těch kalorií později trpce litovat. Po Kerry nebo Updo ani stopy.

John sedí vedle mě a cpe se úlovky své druhé výpravy k bufetu. Nejšťastnější bývá ve chvíli, kdy jí. Vypadá tak roztomile, že si nemůžu pomoci a pořád se natahuju a hladím ho po ruce. Tu a tam mu z účesu čouhá pramen tmavých vlasů, ale nijak ho to netrápí. Ono vám toho projde docela dost, když jste stejně vysoký jako on a na tváři máte jednodenní strniště. Zrovna jsem si všimla, že si bílé tričko oblékl naruby. Takový velký méďa. A navíc má oči odulé kocovinou. A stejně jsou hrozně sladké. Když se ho znovu dotknu, zvedne tázavě zrak od rolky s párkem.

„To nic,“ řeknu nesměle. „Jen mě tak napadlo – představ si, že za pár let bychom na jejich místě mohli být my.“

Obojí mu vystřelí snad do půlky čela.

TO JE CELÁ AISLING

„V pěkném hotýlku den po svatbě,“ vysvětlím a zadívám se mu zpříma do očí. „Jenomže tentokrát by to byla *naše* svatba,“ dodám a zalétnu pohledem ke dveřím, do kterých právě vstupuje zjevně notně vyčerpaná nevěsta. Na sobě má žlutomodrý dres týmu Knocknamanagh Rangers a vzadu nad číslem 8, které nosí Liam, natištěný nápis *paní Kellyová*. Dárek od družiček, prozradila mi včera u baru Sinéad. Dali jí ho na rozlučce se svobodou. Nebyla jsem tam, pratetička Breda totiž ten den slavila devadesáté narozeniny.

Když vidím, jak se všichni kolem Denise okamžitě seběhnou, znovu mě píchne osten žárlivosti. Popravdě jsme s Johnem spolu o osm měsíců déle než ona s Liamem. Ti dva se navíc zasnoubili už před dvěma lety, kdežto my dva spolu ještě ani nebydlíme. Ne že bych nebyla spokojená s tím, jak to máme, to samozřejmě jsem. Jenom si říkám, že by věci po sedmi letech vztahu mohly pokračovat vpřed přece jen trochu rychleji. Navíc jenom loni jsme byli pozváni na tři svatby hráčů z jejich klubu, takže nejsme určitě žádní svatební neznámkové, ale spíš naopak.

„Asi jich bude víc než jenom pár,“ uchechtne se John a vrátí se ke svému párku. Jeho slova mě vytrhnout z transu. Zvednu šálek, aby mi dolili čaj značky Barry's tea, pochopitelně.

„Jaks to myslel, že jich bude víc než jenom pár?“ zeptám se a snažím se, aby to neznělo rozčarovane.

„U nás přece není svatba na pořadu dne, ne? Mně je devětatdacet, tobě ještě o rok míň. Ve světle dnešních zvyklostí by ses vdávala nechutně mladá,“ podotýká John s novou várkou srdečného smíchu a poprská při tom bílý hedvábný ubrus drobkou pečiva.